

Sygn. akt III AUa 429/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 lutego 2012 roku w sprawie VII U 1270/12

o dalszą wypłatę emerytury i odsetki

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt VII U 4428/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2011 r, znak (...), organ rentowy wstrzymał ubezpieczonej K. M. wypłatę emerytury od 1 października 2011 r, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 lutego 2012 r, sygn. akt VII U 1270/12, odwołanie K. M. od powyższej decyzji zostało oddalone. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 7 marca 2012 r.

W skardze z dnia 21 grudnia 2012 r K. M. domagała się wznowienia postępowania w sprawie sygn. akt VII U 1270/12 Sądu Okręgowego w Lublinie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn.

akt K 2/2012 ogłoszonego w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r pod pozycją 1285, wypłaty zawieszonoego świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 15 marca 2013 r, w sprawie VII U 4428/12: I zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 lutego 2012 r wydany w sprawie VII U 1270/12 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 6 października 2011 r i ustalił K. M. prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r do dnia 21 listopada 2012 r; II. w pozostałej części uchylił wyrok i postępowanie umorzył; III. żądanie wnioskodawczyni o zapłatę odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia opisanego w punkcie I. przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. według właściwości.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 20 marca 2009 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał K. M. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2009 r. W dniu składania wniosku wnioskodawczyni była pracownikiem Inspekcji Ochrony Środowiska Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w L.. Decyzją z dnia 28 stycznia 2013 r organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni oraz podjął jej wypłatę od 22 listopada 2012 r, tj. od dnia, w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy zważył, że skarga K. M. o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VII U 1270/12 jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 401¹ kpc, można żądać wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie, którego zapadło wydane orzeczenie. W tym przypadku termin do wniesienia skargi wynosi trzy miesiące od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału (art. 407 § 2 zdanie pierwsze kpc).

Decyzja z dnia 6 października 2011 r, zapadła na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz, którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten został wprowadzony do porządku prawnego z dniem 1 stycznia 2011 r na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r Nr 257, poz. 1726 ze zm.).

Sąd zauważył, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/orzekł o tym, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd stwierdził, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyroki Trybunału mają skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08, wyrok z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06). Orzecznictwo Sądu Najwyższego, co do tego, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału, jest przeważające i Sąd Okręgowy poglądem ten podzielił (por. postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r, III ZP 27/00, OSNAPiUS 2001/10/331; wyrok z dnia 5 września 2001 r, II UKN 542/00, OSNP 2003/2/36; z dnia 12 czerwca 2002 r, II UKN 419/01, OSNAPiUS 2002/23/58, z dnia 27 września 2002 r, II UKN 581/01, OSNP 2003/23/581 oraz z dnia 18 grudnia 2002 r, I PKN 668/01, OSNP 2004/3/47).

Sąd podniósł, że w niniejszym stanie faktycznym, w dniu złożenia wniosku o emeryturę, wydania decyzji przyznającej to świadczenie oraz w dacie wskazanej jako dzień nabycia prawa do emerytury, nie istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy, jako przesłanka niezbędna do przyznania tego prawa. Uznany za niezgodny z Konstytucją art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS nie został jeszcze wprowadzony do ustawy, zaś jego wcześniejszy odpowiednik, art. 103 ust. 2a tej ustawy, został uchylony wcześniej, z dniem 8 stycznia 2009 r. Osoby, które prawo do emerytury nabyły w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r, miały prawo do jej wypłaty także w przypadku ewentualnego kontynuowania zatrudnienia. Zacytowane wyżej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego pozwala tym osobom na zachowanie prawa do wypłaty emerytury.

Dlatego kwestia zachowania przez wnioskodawczynię prawa do wypłaty emerytury nie budziła zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Sąd wskazał, że z uwagi na wydanie przez organ rentowy w dniu 28 stycznia 2013 r decyzji wznawiającej wypłatę emerytury od 22 listopada 2012 r, dalsze wznowienie wypłaty mogło obejmować jedynie okres wcześniejszy, od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r. Postępowanie w części dotyczącej wznowienia wypłaty emerytury od 22 listopada 2012 r należało umorzyć na podstawie art. 477¹³ kpc.

Sąd zacytował przepis art. 412 § 2 kpc, zgodnie z którym po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd, stosownie do okoliczności, bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Nadto Sąd przytoczył przepis art. 477¹⁰ § 2 kpc, który mówi, że jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznawane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje je do rozpoznania organowi rentowemu. Sąd wskazał, że z powołanego przepisu wynika reguła, zgodnie z którą niedopuszczalne jest dochodzenie przed sądem żądania, które nie było rozpoznawane przez organ rentowy. Zgłoszony przez wnioskodawczynię wniosek o wypłatę odsetek za okres od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r - jako wniosek dotychczas nierozpoznawany przez ZUS, na podstawie powołanego wyżej przepisu Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc i art. 412 § 2 kpc orzekł jak w punkcie I. wyroku, natomiast na podstawie art. 477¹³ kpc i art. 412 § 2 kpc jak w punkcie II. wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., zaskarżając wyrok w części, tj. w punktach I. i III., zarzucając pominięcie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niewłaściwe zastosowanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) oraz naruszenie prawa materialnego, art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), poprzez ustalenie prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego w pkt I. i III. wyroku i oddalenie skargi.

W uzasadnieniu apelacji podniesione zostało, że organ rentowy stoi na stanowisku, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego wywiera skutki prawne od dnia ogłoszenia, w sposób określony w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, a więc na przyszłość. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału. Wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r został ogłoszony w Dzienniku Ustaw z 2012 r, poz. 1285 w dniu 22 listopada 2012 r i począwszy od tego dnia utracił moc prawną przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Trybunał Konstytucyjny nie wskazał bowiem innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r nie ma zastosowania do przypadającego przed 22 listopada 2012 r okresu

zwieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelujący wywodził, że brak jest podstaw do ustalenia wnioskodawczyni prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r. W związku z powyższym wniósł o oddalenie wniosku skarżącej w przedmiocie żądania odsetek, jako przedwczesnego w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i podlegała oddaleniu.

Istotą sprawy była możliwość zastosowania w stosunku do wnioskodawczyni art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1229 ze zm.), zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w sprawie K 2/12, w okresie poprzedzającym jego ogłoszenie w Dzienniku Ustaw. Powołanym wyrokiem Trybunał orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285).

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy poza sporem pozostawał fakt, że wnioskodawczyni należy do kręgu osób objętych przedmiotowym orzeczeniem, albowiem prawo do emerytury nabyła od 1 marca 2009 r, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia nie wymagała rozwiązania stosunku pracy.

Przypomnieć bowiem należy, że ustawą z dnia 21 listopada 2008 r o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz.1507) uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 r art. 103 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 37 pkt 5b ustawy), który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od dnia 1 stycznia 2011 r przepis taki ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach jako art. 103a - z mocy art. 6 pkt 2 w związku z art. 30 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r, przy czym, jak wynika z odpowiedzi na odwołanie, podstawę decyzji stanowił powołany wyżej przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W zaistniałej zatem sytuacji, jak prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy posiadała ocena skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w odniesieniu do stanu prawnego poprzedzającego wejście w życie tego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można zgodzić się z wywodami apelacji, że przepis art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnia pogląd, że zakwestionowany przepis winien być stosowany w odniesieniu do stanu faktycznego sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału w Dzienniku Ustaw, tj. sprzed daty 22 listopada 2012

r. Stosownie do treści tego przepisu, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Apelujący pomija te uregulowania Konstytucji, które w sposób wyraźny wskazują na retroaktywne skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzekającego o niekonstytucyjności przepisu prawa.

Mianowicie art. 190 ust. 4 Konstytucji stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Przyjęcie stanowiska skarżącego przekreśliłoby sens instytucji wznowienia postępowania (którego celem jest przecież wydanie orzeczenia zgodnego z prawem) w sytuacji, gdy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego zawiera wiążące stwierdzenie, iż akt normatywny pozostaje w sprzeczności z aktem prawnym wyższego rzędu.

W nowym stanie prawnym, ukształtowanym w następstwie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, rozpatrzenie sprawy jest nie tylko dopuszczalne, ale możliwość taka jest ujęta jako podmiotowe, konstytucyjne prawo jednostki. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2006 r, I PK 116/05 (Lex nr 214272), realizację reguły określonej w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi na gruncie postępowania cywilnego przepis art. 401¹ 1 kpc, przewidujący możliwość wznowienia postępowania sądowego w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową, lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W konsekwencji, po wznowieniu postępowania na podstawie art. 401¹ 1 kpc, sąd stwierdzając, że orzeczenie zostało wydane na podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma jednocześnie przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy, uznając że choć akt ten obowiązywał, to jednak nie powinien być zostać w sprawie zastosowany, co okazało się dopiero po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny.

Kolejnym argumentem pozwalającym przyjąć wycinkową retroaktywność orzeczeń Trybunału jest instytucja pytania prawnego przewidzianego w art. 193 Konstytucji, który stanowi, że każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Istota zaś pytania prawnego sprowadza się do zastosowania orzeczenia Trybunału do zaistniałego w przeszłości stanu faktycznego, ocenianego przez Sąd orzekający w danej sprawie.

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, iż utrata mocy obowiązującej przepisu (aktu prawnego) zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny następuje, stosownie do cytowanego wyżej art. 190 ust. 3 Konstytucji, z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału i orzeczenie to ma w tym zakresie charakter konstytutywny. Oznacza to, że przepis ten z datą ogłoszenia wyroku Trybunału zostaje wyeliminowany z porządku prawnego i po tej dacie nie może być stosowany. Utrata mocy obowiązującej nie oznacza jednak unieważnienia wcześniej istniejącego stanu prawnego. Natomiast eliminacja skutków wynikających z niekonstytucyjnych przepisów wymaga indywidualnych rozstrzygnięć w sferze stosowania prawa.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela ukształtowane na tle omawianej materii orzecznictwo Sądu Najwyższego, gdzie stwierdza się, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez Sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia

Trybunału (wyrok z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06, Lex nr 950622; postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r, III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331; wyrok z dnia 5 września 2001 r, II UKN 542/00, OSNP 2003/2/36; wyrok z dnia 12 czerwca 2002 r, II UKN 419/01, OSNAPiUS 2002/23/580; wyrok z dnia 27 września 2002 r, II UKN 581/01, OSNAPiUS 2003/23/581; wyrok z dnia 18 grudnia 2001 r, I PKN 668/01, OSNP 2004/3/47). Sąd Najwyższy wypowiedział się także, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutki retroaktywne, przez co zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu (postanowienie z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08 Lex nr 564856; wyrok z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06, Lex nr 950622; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08, Lex nr 564856). W wyroku z dnia 23 stycznia 2007 r, III PK 96/06 Sąd Najwyższy wyraził nawet pogląd, że odroczenie wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) stwierdzającego sprzeczność przepisu ustawy z Konstytucją nie stanowi przeszkody do uznania przez sąd, że przepis ten był sprzeczny z Konstytucją od jego uchwalenia (OSNP 2008/5-6/61).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, inne rozumienie skutków orzeczenia Trybunału w przedmiocie niekonstytucyjności przepisów, naruszałoby zasadę państwa prawnego wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwalałoby bowiem władzy ustawodawczej, a za jej pośrednictwem władzy wykonawczej, na korzystanie z „niepewnych konstytucyjnie” rozwiązań prawnych bez ponoszenia odpowiedzialności w tym zakresie. Do czasu bowiem orzeczenia przez Trybunał niezgodności przepisów (aktów prawnych) z Konstytucją, istniałaby możliwość stosowania niekonstytucyjnych przepisów bez możliwości naprawienia takiego stanu.

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie stwierdzić należy, iż prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że skoro rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji oparte zostało na przepisie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który uznany został za niekonstytucyjny, to nie mógł on stanowić podstawy wstrzymania wypłaty emerytury wnioskodawczyni od 1 października 2011 r.

Oznacza to, że zawarty w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego jest nieuzasadniony.

Mając powyższe na uwadze i z mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.